

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΑΡΓΙΑΣ

Έναρξις εργασιών

Τὴν 21ην Μαΐου περὶ ὥραν 8 1/2 τῆς πρωίας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρισσοῦ» συνεληθόντων 120 περίπου ἐκ τῶν προσκληθέντων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Σωματείων καὶ Συντεχνιῶν καὶ ἄλλων ἀτόμων, ἐγένετο ἡ ἑναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ψαλλέντος κατὰ πρότερον τοῦ ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου. Μεθ' οὗ ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀνελάθων ἐπὶ τοῦ Προεδρείου μετὰ τοῦ γραμματέως κ. Ἡλ. Λιακοπούλου, προσεφώνησε δι' ὠραίας προσλαλιάς τοὺς προσελθόντας, ἐξήρε τὸν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἐπικαλούμενος τῇ θείᾳ ἀντίληψιν.

Ὁ λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἀληθῶς, καίτοι σύντομος, ὑπῆρξε μία ἀρίστη εἰσαγωγή εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, ἀποδεικνύων ἅμα καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας ζῆλον τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος. Ἔχει δὲ κατὰ λέξιν ὡς ἐξῆς :

«Κύριοι,

»Γνωστὸς τυγχάνει πᾶσιν ὑμῖν ὁ σκοπὸς τῆς συγκαροτήσεως τοῦ ἡμετέρου συνεδρίου. Ἴνεκα τούτου δὲν θέλω ἀπασχολῆσαι ὑμᾶς εἰμὴ δι' ὀλίγων ἵνα δηλώσω ὑμῖν πῶς ἀντιληφθεὶς τὸν σκοπὸν τούτου παρέστησα τῷ ἐπὶ τῶν Ἰστωρικῶν Ἰνστιτούτου τὴν ἀνάγκην ταχείας λήψεως μέτρου τινὸς ὑπὲρ τῆς καθιερώσεως καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς. Τῆς συστάσεώς μου ταύτης ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ συνέδριον τοῦτο, εἰς ὃ ἐκλήθησαν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ὅσοι ἐκ τε τῆς ὑπερέχου αὐτῶν πνευματικῆς μορφώσεως καὶ τῆς μεγάλης ἐν τῇ κοινῇ δράσεως δύνανται νὰ θέσωσι τὰς βᾶσεις νομοθετήματος, μέλλοντος νὰ καθιερώσῃ τὴν ἀργίαν κατὰ τὴν Κυριακὴν καὶ

τὰς μεγάλας ἐορτάς. Κατ' ἐμὴ ἢ ὡς εἴρηται καθιέρωσις τῆς ἀργίας, τοῦτ' ἔστι τῆς ἀποχῆς τοῦ πολίτου ἀπὸ πάσης ἐργασίας ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς καὶ μάλιστα τῆς Κυριακῆς, εἶνε ἀνάγκη ἐπιβεβλημένη ἐκ λόγου ὀρθοσκευτικοῦ καὶ ἐκ λόγου ὡσαύτως κοινωνικοῦ. Καθ' ὅσον ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὰς Κυριακάς ἀποχὴ μεγάλη μερίδος τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, λόγῳ ἐργασίας, δεόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντικρυς ἀσέβεια πρὸς τὴν ὀρθοσκίαν, ὡς ἀθετουμένης τῆς θείας ἐντολῆς, καθ' ἣν πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀφιερῇ τοῦλάχιστον τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς εἰς προσευχὴν καὶ ἠθικὴν ἑαυτοῦ μόρφωσιν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἀπεχόμενος ἀπὸ πάσης ἐργασίας εἰς ὑλικὴν ἀποβλεπούσης ἀπόλαυσιν. Εἶπον ὅτι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ἀσέβειαν μεγάλη ἔχουσαν καὶ σπουδαῖα ἀποτελέσματα διότι σὺν τῷ χρόνῳ μαραινεὶ βαθμηδὸν μέχρις ἐξαφανισμοῦ πᾶσαν ἰδέαν περὶ ὀρθοσκείας, ἄγει μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὴν περιφρόνησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν πλήρη ὀρθοσκευτικὴν ἀδιανομίαν. Καὶ δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ὁ ἄνθρωπος προσερχόμενος εἰς προσκύνησιν τοῦ Θεοῦ δεικνύει διὰ τῆς πράξεως ταύτης ὑποταγὴν καὶ ταπεινότητα, μετριοφροσύνην καὶ πραότητα ; ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ θὰ διδαχθῇ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν, πρὸς τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον καὶ τὴν ἀποτροπὴν ἀπὸ πάσης κακίας ; Πόθεν ἄλλοθεν θὰ ἀντλήσῃ ὁ χριστιανὸς τὸ θάρρος καὶ τὴν καρτερίαν πρὸς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας τοῦ βίου περιπετείας καὶ θὰ ὀπιισθῇ κατ' αὐτῶν ἀκαταμαχῆτως, εἰμὴ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς ἐνωπίσεως τῶν θείων τοῦ Κυρίου παραγγελμάτων ; Πῶς θὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ τὴν ψυχικὴν ἐκείνην γαλήνην τὴν ἀναγκαιοτάτην πρὸς ἀνακουφίσιν ἀπὸ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἐξαντλητικῆς βιωτικῆς πάλης, ἂν μὴ ἔστω καὶ

ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος παρασταθῇ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἰψίστου ; Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φοιτᾷ ὁ χριστιανὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὰς Κυριακάς, ἀφοῦ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἀπασχολεῖται περὶ βιωτικὰς φροντίδας ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐργασίμους ἡμέρας ; » Δὲν εἶνε δὲ μόνον, ὡς εἶπον, ἀνάγκη ὀρθοσκευτικῆ, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῆ ἢ καθιέρωσις τῆς ἀργίας ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος διὰ τὰ ἐπαγγέλματα μάλιστα ἐκεῖνα, ὧν ἡ βᾶσις τῆς ἐργασίας κυρίως περιστρέφεται εἰς τὸ νὰ προσελκύσωσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου κατὰ τὰς ἐορτάς εἰς τὰ ἑαυτῶν καταστήματα λόγῳ μὲν σωματικῆς ἀναψυχῆς καὶ ἀνακουφίσεως, πρᾶγματι δὲ παροχῆς εἰς αὐτοὺς τῶν μέσων νὰ μεθύσκωνται καὶ νὰ κατασωτεῦσιν ὑπὸ ποικίλην μορφήν ὅτι μετὰ κόπου καὶ ἐν ἰδρωτὶ ἀπειρησκύρισαν ἐκ τῆς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἐργασίας τῶν. Ἐκαστος ὁμῶν, Κύριοι, γνωρίζει ὅτι ἐκ τῶν αἰτίων τούτων πολλάκις οἰκογενεῖαι πένονται ἀπελπιστικῶς, στερούμεναι τῶν πρὸς τὸν βίον ἐπιτηδείων. Ποῖα δὲ τοῦ μεγάλου τούτου κακοῦ ἡ αἰτία ; Διότι ὁ πολίτης οὗτος, ὁ οἰκογενειάρχης οὗτος ἀφρονότατα εὕρισκε τὰ μέσα τῆς κατασπαταλήσεως τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου χρηματικοῦ ποσοῦ, τοῦ μέλλοντος οὐχὶ ἐν δαψιλείᾳ, ἀλλὰ βεβαίως ἐν ἐντίμῳ λιτότητι νὰ διαθρήσῃ τὰ πεινῶντα μέλη τῆς ἑαυτοῦ οἰκογενείας. » Ἄμεσος ἄρα ἀνάγκη καὶ ὑπὸ κοινωνικῆν ἔποψιν νὰ ἐπιβληθῇ ἡ καταναγκαστικὴ ἀργία κατὰ τὰς ἐορτάς εἰς τὰ τοιαῦτα ἐπαγγέλματα, ἅτινα ἀποσπῶσι τὸν οἰκογενειάρχην ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ ἐστίας καὶ εἰρήνης καὶ τὸν ἐξαναγκάζουσι νὰ γίνηται ἀδιάφορος μέχρι σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπίας πρὸς τὰ πλάσματα ἐκεῖνα, ὧν ἐπιμελητὴν καὶ κηδεμόνα φιλόστοργον κατέστησεν αὐτὸν ὁ Θεός. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἶτε διότι παρασύρεται ὑπὸ τοῦ κακοῦ παραδείγματος, εἶτε καὶ ἐξ ἰδίας ἐλλείψεως ἠθικῆς ἀνατροφῆς καὶ συνειδήσεως τῶν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ καθηκόντων, δὲν δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ κατανοήσῃ τί τὸν ὠφελεῖ καὶ τί τὸν βλάπτει, δὲν ὑπάρχει, νομίζω, ἀντίρρησης, ὅτι ἡ Πολι-